

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Možnost
volby*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005
České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-374-3

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Seděl v autě a pozoroval pobíhající dívky. Dlouhonohá blondýnka v krátké sukni, jaká by se hodila možná tak na tenis, přiběhla až k němu a poslala mu vzdušný polibek. Za ní se objevila havajská tanečnice v sukýnce z trávy a nakonec sexbomba oblečená jako zajiček z Playboye. Když se naklonila k autu, zahlédl jednu bradavku, protože nebylo v silách té malinké podprsenky udržet tak přebujelé tvary. Znejistěl. Byl tu sice jen krátce, ale všiml si, že zas tolik odhalené tu ženy obvykle nechodí. Děvčata začala zastavovat kolemjdoucí a potřásala kelímky, které měla v rukách. A lidé jim dávali peníze.

Kolem auta se hemžily další dívky a ťukaly na okénko. Dal jim tedy pár drobných, aby ho nechaly na pokoji, a bez dechu zíral na jejich kmitající se bílé nohy. Začala mu z toho všeho jít hlava kolem. Na jednu stranu cítil obrovské pohoršení, na druhou zas jisté nepohodlí v náhle těsných kalhotách.

Při pohledu na obnažená mladá těla v něm narůstalo sexuální napětí a neubránil se představám, jaké by to bylo, kdyby mu všechny ty dívky patřily.

Připomínaly mu ženy z erotických filmů, které před časem dovezl na kazetách jeden jeho přítel z cesty po Evropě. Společně s dalšími kamarády si je pak tajně pouštěli a báječně si to užívali.

Najednou se ze skupinky vynořila Ona. Měla na sobě dlouhou žlutou sukni a pás s blýskavými penízky, které při každém kroku zvonily. Klenuté boky se svůdně natřásaly ve známém rytmu a přecházely v útlouký pas, nad nímž se v krátkém zeleném ži-vůtku pyšně zdvihalo vyzývavé poprsí, z něhož mu úplně vyschlo v krku a musel polknout. Dlouhé tmavé vlasy jí jako hedvábný plášť padaly na záda a ve slunci se měděně leskly.

Když se dívka rozvlnila v tanci, kolemjdoucí se zastavovali a okouzleně ji pozorovali. Skončila a obešla s kelímkem dívky. Ostatní dívky ji pak obklopily a zřejmě se radovaly nad výdělkem.

Jejich překotnému hovoru nerozuměl, zaslechl však jméno Sára...

„Babi, jsi doma?“

Sára vtančila do předsíně následována křepčící Johanou. Obě byly plné dojmů a potřebovaly se o ně podělit se svou důvěrníci, tou nejlepší babičkou na světě, kterou Johana Sáře nikdy nepřestala závidět.

„Haló, paní Elo, hladoví divoši přišli!“ rozdováděně křikla Johana, jako vždy při chuti.

„Babi, honem něco k zakousnutí, nebo se v nás probudí kanibalské sklony a zahájíme kuchyňskou úpravu stařešiny rodu!“ Sára rozhodně nemohla zůstat pozadu.

Jeňze babička Ela, která se právě vynořila z hlubin svého ateliéru, se nedala: „K zakousnutí jsi tu leda ty a jestli se nepřestaneš cpát, bude z tebe pěkně prorostlá pečínka.“

„To není fér, začala s tím Johana, ale protože je host, tak jí nic neřekneš!“ naoko se škaredila Sára. Ve skutečnosti ani ona, ani její rodina už dávno Johanu za hosta nepovažovaly.

„Johana je hubená jak lunt, tu musíme vykrmit,“ usmála se Ela a odhrnula si rukou z čela vlasy, čímž vytvořila další šmouhu na obličej, který už teď připomínal spíš dílo šíleného malíře než tvář důstojné starší dámy.

„Tak jak se vydařilo poslední zvonění, vybraly jste dost peněz?“ vyzvíдалa nedočkavě.

„Ale jo, peněz se vybralo dost,“ poněkud zchladla Sára. Bylo vidět, že den neprobíhal zrovna tak, jak si ho naplánovala.

„Copak, copak? Vypadáš nějak zklamaně. Vždyť jste se na to tak těšily,“ nakousla babička.

„To je kvůli té dorotě Aleně,“ vysvětlila jadrně Johana.

„No babi, představ si, že přišla skoro nahá, měla jen šňůrku mezi pŭlkami a ten zbytek by nestačil ani na kapesník!“ vyhrkla Sára našťvaně.

„A na hlavě měla ouška jako zajíček!“ chechtala se Johana.

Ele to samozřejmě hned došlo. Velmi dobře si ráno všimla, jak se Sára kroutí před zrcadlem ve svém kostýmu na břišní taneček a zaujímá ty nejsvůdnější pozice, jaké si jen dokáže vymyslet. Už dlouho pozorovala rivalitu mezi Sárrou a třídní krasavicí Alenou. Vzhledem k tomu, že se všeobecně vědělo, že Alena neváhá věnovat svou přízeň rovným dílem všemu, co nosí kalhoty, neplnilo takové soupeření Elu nadšením. Jediné štěstí bylo, že maturita tomu všemu udělá konec. Sára se mohla sebevíc snažit vypadat sexy, při prvním pohledu bylo každému jasné, jaké je ještě nevinňátko.

„No, k jejímu hlodavému chrupu se ty uši docela hodily,“ procedila Sára mezi zuby alespoň malou jedovatost. Johana se nadšeně rozhýkala a po chvílce dokonce musela dát nohy křížem, aby se nepočurala smíchy.

Když zmizela na záchodě, zeptala se Ela udiveně: „Co má Johana proti Aleně? Tak skvělý vtíp to zase nebyl!“

„Ať ti to řekne sama...“ Sára nehodlala drbat svou nejlepší kamarádku ani s babičkou, a to jí říkala skoro všechno.

Ela tedy jen pokrčila rameny, věděla své a byla si jista, že nakonec jí obě stejně všechno vyklopí.

V rozlehlé kuchyni, plné všelijakých pánví a forem na pečeni, které Ela milovala a sbírala, kde se dalo, bylo na velkém stole prostřeno pro tři. Dívky se, umyté a převlečené, objevily ve dveřích a s napětím čichaly. Stravovat se u excentrické a někdy i potrhlé Ely bylo vždycky dobrodružství.

„Čichám, čichám člověčinu, copak to tu, babi, máš?“ Otázka byla zbytečná, protože Sářin čichový orgán se vyznačoval udivující schopností rozpoznávat jednotlivé vůně z těch složitých kombinací, jež Ela tak ráda vytvářela.

„Hlavně po mně nechtěj, abych ti řekla, jak se to jmenuje,“ zavrčela babička. Zastávala totiž názor, že nejlepší kuchyně je ta hybridní. Když podávala kung-pao s italskou polentou, znamenalo to, že její fantazie má útlum. Pokud byla ve formě, mínila jednotlivé kuchyně i v těch nejmenších detailech a vytvářela neuvěřitelné kombinace surovin a koření.

Dnes to vonělo zvláště tajemně.

„Babi, nepřipálilas to?“ zeptala se Sára podezřívavě.

„Jestli ti to nevoní, běž se najíst jinam!“ odušila Ela drsně. Moc dobře věděla, že její kuchyni by děvčata nevyměnili ani za Hilton. A pokud by měla být upřímná, skutečně i dnes ve svém uměleckém zaujetí poněkud pozapomněla, že vaří.

„Už byste, holky, mohly vědět, že lehké připálení dává mým kuchařským výtvorům jejich nezaměnitelnou chuť.“

Johana ztrácela trpělivost: „Paní Elo, dejte to sem, ať je to co chce!“

Ela jim naložila vrchovatě, i když Sáře trochu méně – ta bohužel neměla tak záviděníhodný metabolismus jako Johana. Celé rodině dělala starosti, když čas od času propadla komplexu méněcennosti kvůli své lehce plnoštíhlé postavě. I dnes se v jídle jen nimrala.

„Neříkej mi, že ti to nechutná,“ divila se babička.

Sára uraženě našpulila rty: „Sama říkáš, že jsem tlustá!“

A je to zase tady. Ela podrážděně vtáhla vzduch a snažila se o diplomacii.

„Drahoušku, ty máš jen docela pěkně vyvinutou ženskou postavu, jsi prostě po mně. A měla bys vidět, jak se za mnou chlapi otáčeli. A za tvou maminkou se otáčejí pořád.“

„Ale babi, to je starší generace! Dneska se to bere úplně jinak. Dneska si všechny, co na to mají, nechávají zmenšit prsa a odsát tuk ze zadku!“

„Ty přece nepotřebuješ nic takového! Víš co ti pořád říkám – postav se rovně, vypni prsa a zastrč břicho. To úplně stačí. Víš ty vůbec, jak ti Bětka ta tvoje prsa závidí?“

Bětka byla Elina mladší dcera a pokud jde o ženské tvary, genetika v jejím případě projevila svou nevypočitatelnost.

Johana nad takovými starostmi jen mávla rukou.

„Nech už toho Sáro, vždyť je to stejně samá zelenina, z toho přece neztloustneš.“

Nadšeně nasála úžasnou vůni.

„Teda paní Elo, vy byste snad dokázala vykrmit i mě.“

„Tak na to nemám dost financí!“ odušila Ela.

„Proto se musím bohatě vdát,“ chechtala se Johana, „mě jen tak někdo neuživí!“

„Ty jsi ale materialista, to mně by bylo jedno, jestli je bohatý,“ zasnila se Sára a úplně při tom zapoměla, že nechtěla jíst. „Já bych chtěla, aby byl hezký jako můj táta...“ zamumlala s plnou pusou.

„Když ty si ho, holčičko, představuješ jako prince z Pohádek tisíce a jedné noci,“ povzdechla si babička.

„No a co?“ polkla Sára rychle sousto. „Nemůžeš popřít, že můj táta je krásnej mužskej. Mně se prostě líbí tyhle tmavé typy s velikýma hnědýma očima.“

„Tak to ses měla seznámit dneska s tím Arabem, co seděl před školou v tom bouráku s metalízou. Málem mu vypadly oči z důlků, když jsme se před ním vlnily,“ nadšeně líčila Johana. „A Alena se k němu nakláněla tak, že jí prsa skoro vypadla z toho nic, co měla místo podprsenky.“

„Proč mám pocit, že jste to s tím posledním zvoněním trochu přehnaly?“ byla babička náhle ustaraná. „Co na to říkali profesoři?“

„Taky se rádi koukli,“ nedala se rozházet Johana.

„Alena to přehnala!“ zlobila se Sára.

„Co bys chtěla od takový...“

„A to jsem si myslela, že ten můj živůtek se sukni, co nosím na břišní tanec, jsou moc odvážné! Na Alenu jsem teda neměla.“

„No tak, holky, ndrbejte ji, když tu není a nemůže se bránit,“ pokárala je Ela.

„Jenže ona nám to zkazila, původně to byl docela fajn nápad a legrace.“

Johana vypadala hrozně našťavaně a Sára nešťastně. A tak se Ela rozhodla raději změnit téma.

„Víte co, měly byste si domluvit to společné učení na maturitu. A klidně můžete začít už dnes!“

To se však setkalo s takovým odporem, že to babička raději vzdala.

„Já bych málem zapomněla,“ polkla honem Johana, aby mohla pusu použít k něčemu neméně důležitému.

„Táta mi nakonec přece jen slíbil, že když od maturity nevyletím, můžu na prázdniny jet do Itálie!“

„Ty se máš,“ vzdychla obdivně Sára, a i když to rozhodně neměla ve zvyku, v tuto chvíli své nejlepší kamarádce hrozně záviděla.

„Když ty máš tátu, který ti tu cestu zaplatí.“ A smutně dodala: „Já bych jela hned někam, kde se mluví arabsky, abych si konečně vyzkoušela, jestli se domluvíím taky s někým jiným než s maminou. Ale když vidím, jak obrací každou korunu, tak nemám odvahu to po ní chtít.“

Ela si pomyslela, že Sára je už přece jen dospělejší, než by se na první pohled zdálo.

Maminka ji odmala učila arabsky, aby mohla komunikovat s otcem v těch vzácných okamžicích, kdy byl s nimi. Jenže to už bylo dávno. Jeho návštěvy byly stále řidší, až nakonec přestal jezdit úplně.

Ela věděla něco, o čem Sára neměla ani tušení – že Hášim nabízel Elišce, její starší dceři a Sárině matce, aby s ním i s dítětem odjela. Jenže Eliška, která vystudovala arabistiku, velice dobře věděla, do čeho by šla a jaká úskalí by ji čekala.

A tak se rozhodla být raději osamělou matkou, i když často nenalézala pochopení ani u okolí, ani u své dcery. Ani jedna z nich to neměla jednoduché, ale jejich život v domácnosti plné žen byl šťastný a plný vzájemné lásky.

„No, konec konců, jestli mě vezmou na orientalistiku, určitě se někam podívám,“ utěšovala se Sára. Přijímačky ji čekaly hned v pondělí. Měla smůlu, že jejich škola byla velká, a tak se termíny maturit protáhly až do doby, kdy už to na jiných školách měli dávno za sebou. A nervák s přijímačkami jí zkomplikoval i přípravu na maturitu o svatém týdnu.

Ele jí bylo líto, a tak bez rozmyslu řekla osudnou větu: „Právě jsem prodala jeden obraz – jestli tu maturitu uděláš, já ti zaplatím zájezd, kam budeš chtít!“

O týden později

Sára ležela na posteli rozplácnutá jako žába. Po chvíli se přetočila na záda: „Teď už je mi jasné, že vyletím. To nemůže jinak dopadnout. Já rupnu!“

„Neblázni, ty to bereš moc vážně,“ nedala se vyvést z míry Johana a dál okusovala už asi třetí jablko.

„A ty zase na všechno kašleš! Prosim tě, umíš toho sotva půlku co já a je ti to fuk!“ Sářin hlas se dostával do vyšší a vyšší polohy.

„No a co, tak to neumím! Má mi proto přestat chutnat jako tobě?“ Sářin stav však Johaně ve skutečnosti dělal opravdové starosti. Byl už pátek, konec svatého týdne a ony zdaleka ještě neprošly všechny připravené maturitní otázky. Sára brala všechno moc zodpovědně a její nervozita mohla nakonec opravdu přivodit pád. Za celý svatý týden nedokázala skoro nic pozřít a viditelně zhubla. Pohybovala se jako v horečce a Johana ji po-dezírala, že snad ani nespí.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Nerušit, tady se pracuje,“ zavrčela Sára.

„Počkej, co když to je babička a nese něco k jídlu!“ Johana vyskočila a šla otevřít Ele, která skutečně přinášela něco na zub.

„Děvčata, musíte dodat mozku energii, tak jsem vám upekla pořádnou bombu,“ vysvětlovala Ela a položila na stůl ták s čokoládovými muffinky.

„Dej mi pokoj s jídlem,“ zavyla Sára a zavrtala hlavu pod dva polštářky, které si přitiskla na uši.

„Není trochu nervózní?“ nadhodila babička. „Co kdybyste si daly pauzu?“

„Jasně!“ přisvědčila Johana, skočila Sáře na záda a servala jí polštářky z uší. „Pauzááá!“

Sára vyskočila a jednu jí vrazila. Pak si uvědomila, co udělala a tékala pohledem po zkoprnělé babičce a dotčené Johaně.

„Já... já se omlouvám... Ježíš to je hrozný, já už vážně patřím do blázince!“ A v slzách utekla do koupelny.

Babička s Johanou na sebe znepokojeně pohlédly.

„Tohle fakt nevypadá dobře,“ povzdechla si po dlouhé době zase jednou vážná Johana.

„Jdi za ní do koupelny a dej jí studenou sprchu. Já připravím první pomoc.“ Ela, jako vždy věčná, začala hned situaci řešit.

Johana našla Sáru v slzách sedět na okraji vany.

„Pamatuj, že plním příkazy paní Ely,“ připomněla pro jistotu a bez okolků pustila sprchu a strčila Sáře hlavu pod studenou vodu.

„Co to... nech toho...“ polykala Sára andělíčky a po chvíli moudře usoudila, že vynadat jí může později a pro tuto chvíli bude lepší pusu zavřít a snažit se přežít.

Johana se nechala ukolébat tím, že její oběť už nekladla odpor, a to Sáře umožnilo zmocnit se sprchy. V koupelně se pak strhla bitva, která byla možná zničující pro strop a hořejšky zdí, kde nebyly kachlíčky, děvčatům však pomohla uvolnit veškeré napětí, které se v nich za týden studia nahromadilo.

Převlečené do suchých triček se o něco později zase usadily v Sárině pokoji. Ela tam už pro ně připravila obrovské zmrzlinové poháry s ovocem a spoustou šlehačky.

Usadily se na postel mezi polštářky a pustily se do toho. Ani jedna neměla chuť bavit se o učení, ale maturita byla všudypřítomná.

„Představ si, jak se za pár týdnů budu procházet po Římě a vedle mě bude úžasně krásný Ital. Půjdeme spolu do nějaké té malé kavárničky, usadíme se pod slunečník a dáme si právě ta-

kový kopec zmrzliny jako teď. Když zavřu oči, úplně to vidím...“ zasnila se Johana a labužnický nechávala v puse rozpustit kousek čokoládové zmrzliny.

„Láká tě ten Ital, nebo italská zmrzlina?“ neodpustila si Sára narážku na kamarádčin apetyt.

„Kdybys znala mého Paola, tak by ses nemohla takhle ptát,“ usmála se Johana.

„Jestli ho máš radši než čokoládovou zmrzlinu, tak musí stát za to,“ zhodnotila Sára. „Teď jen udělat tu maturitu, abys za ním mohla odjet.“

„Bez problémů. Škoda, že ji nemůžu dělat z italštiny, to by bylo raz dva. Už jsi řekla mámě, že ti babička slíbila zájezd?“

„Radši nechci předbíhat, to jí řeknu, až jestli mě nevyhodí,“ povzdechla si Sára.

Kamarádka ji objala: „Jestli to někdo udělá, tak ty, věř si trochu!“

„To se ti řekne. Tobě vlastně o nic nejde, jen o to, aby tě táta pustil za Paolem. Já ale nemám bohatého tatíčka, který se o mě postará. Já se klepu, jak dopadly přijímačky, protože jestli chci v životě něco dokázat, musím vystudovat. A i kdyby mě vzali, když rupnu u maturity, bude to k ničemu.“

„Počkej, neříkala jsi, že u těch přijímaček byl nějaký kluk, který by stál za hřích?“ mistrně odváděla Johana hovor na bezpečnější téma.

„No jo, ale nebyl to můj typ,“ mávla rukou Sára.

„Počkej,“ nedala se Johana, „měl pěknou postavu, byl vysoký?“

„No to jo,“ zamyslela se Sára. „Vlastně nebyl k zahození... Měl takový zasněný modrý pohled... A když jsem stála vedle něj, tak jsem mu byla sotva po bradu. Jenže já jsem si ho moc neprohlídla. Co si myslíš? Byla jsem celá rozklepaná strachy.“

„Tak pokračuj, nedej se prosit,“ vydechla nadšeně Johana.

Sára se zabrala do vyprávění: „Nemohla jsem najít posluchařnu, kde se to mělo konat. To si neumíš představit, co je ta škola za bludiště. Oni propojili několik středověkých domů a každý

z nich má podlahy v jiné výšce. Navíc některé průchody uzavřeli. Takže když se chceš dostat do posluchárny ve čtvrtém patře, musíš jít jedním schodištěm do prvního, proběhnout chodbou, pak jiným schodištěm do třetího, abys našla další schodiště, kterým sebereš do druhého, protože jen tam ústí schody, které vedou až do čtvrtého. A když už do toho čtvrtého patra dorazíš, zastaví tě uzamčená mříž a ta tvoje posluchárna je určitě za ní. Málem jsem se rozbrečela a on mě tam uviděl a zeptal se, jestli mi může pomoci. Tak jsem mu to všechno vysypala, on mě vzal kolem ramen a dovedl tam, kde se to konalo.“

„No... co bylo dál?“

„Co by, popřál mi štěstí a šel.“

„Z tebe to ale člověk musí páciť. Víš aspoň, jak se jmenuje? Jaké měl vlasy? Jak voněl? Byl někomu podobný? Ať si ho můžu aspoň představit.“

Sára si lehla na břicho, podepřela bradu a obrátila oči ke stropu, jako by tam snad měla tahák.

„Tak počkej... byl opálený... Voněl?... Jo, voněl dost dobře. Vypadal jako sportovec, který je hodně na sluníčku. Měl vyšisované blond vlasy, trochu delší, rozdělené uprostřed pěšinkou. Řekl mi, že se jmenuje Marek, jako evangelista. Ale musím přiznat, že pro mě to byl v tu chvíli spíš anděl spásy, bez kterého bych na ty přijímačky prostě nedorazila. Jasně, vypadal jako archanděl Michael, jen mu dát do ruky meč!“ básnila Sára.

„Ách... archanděl... to je nebezpečný. To já mám radši d'áb-
líky, jako je můj Paolo,“ uzavřela Johana.

„Vždyť já taky, jenže žádného neznám. A říkala jsem ti, že to nebyl můj typ!“

Sára se zase raději posadila, aby se mohla pustit do báječných
babiččiných mufínků.

„Ale určitě byl hodný a v tu chvíli mi moc pomohl.“

Zastavila ruku se zákuskem v půli cesty.

„Ty víš, že nemám ráda, když na mě někdo šahá, ale s ním...
to jak mě objal... Bylo to tak příjemné. Dodal mi pocit bezpečí

a bylo mi s ním dobře. Jenže se rozloučil a odešel. A já ho už asi nikdy nevidím. Tečka.“ A aby dodala svým slovům patřičný důraz, nacpala si do pusy půlku muffinu. V duchu procítěně vzdychala, jenže nechtěla Johaně vyklopit úplně všechno.

Třeba to, jak mi bušilo srdce, když mě vzal kolem ramen. Jak se mi klepala kolena, takže jsem málem upadla na schodech. A jak jsem blekotala jako idiot... Ach jo!

„Ale uvidíš ho, uvidíš,“ poskakovala Johana rozverně po posteli. „Koho jiného už by měli vzít než tebe, arabsky mluvíš od narození a jsi chytrá jako opice!“ shrnula lakonicky.

Sára se začervenala. Červenat se totiž uměla opravdu dobře. Mávala rukou, aby zastavila ten vodopád slov: „Nepřeháněj, od narození, to je blbost!“

Johana se ale nedala zastavit: „No tak skoro od narození. A až tě vezmou, tak ho tam budeš potkávat, a protože jsi krásná jako hvězda jasná, tak nemá šanci ti uniknout.“

Sára vyprskla smíchy: „Ty ze mě děláš málem kudlanku nábožnou. Jako bych ty kluky požírala!“

„Jako tyhle skvělé muffinky od tvoji babičky,“ chtěla se Johana. A napěchovala do pusy další zákusek.

Kapitola druhá

Byl slunečný den, jeden z mnoha horkých dnů, které v posledních letech už od začátku června mění Prahu v rozžhavené peklo. Vylidněnými ulicemi se jen občas ploužily mátožné postavy těch, kteří neměli možnost ležet někde u vody nebo doma u klimatizace. Sára však měla pocit, že se vznáší lehoučká jako pírkó a sluneční paprsky jí připadaly veskrze přátelské. Konec konců i ten šedý asfalt dnes vypadal docela vesele a žertovně se snažil polapit chodce do lepkavé pasti. Celý svět měl prostě růžový nádech, protože maturita byla úspěšně složená a v kapse kraťasů Sáru hrálo vyrozumění o přijetí na vysokou školu. Svět nemohl být krásnější. Tanečním krokem, který jistě dráždil všechny ostatní chodce lovící na ulici alespoň kousek stínu, došla až do parku.

Ve stínu vzrostlých kaštanů bylo naprosto úžasně. A uprostřed parku na vyprahlé poutníky čekala vysněná oáza, zahradní restaurace, jejíž majitel si v těchto dnech mnul ruce spokojeností a mohl si nohy ušoupat, aby uspokojil žíznicí pocestné. Sára tu měla sraz s Johanou, plánovaly oslavit svobodu pořádnou porcí zmrzliny, zdálo se však, že podobný nápad mělo příliš mnoho lidí, zahrádka byla plná a pod slunečníky nebylo snad jediné místo volné.

„Sáro,“ ozvalo se z davu.

Ať se rozhlížela, jak se rozhlížela, nikoho známého neviděla. Ale přece, tam vzadu se objevila mávajícím opálená ruka, která nepochybně byla součástí Sářiny nejlepší kamarádky. S mnoha omluvami se protlačila mezi obsypanými stolky a úplně vzadu pod rozložitým kaštanem objevila Johanu, která, jako již mnohokrát předtím, osvědčila svou nevšední schopnost prosadit se a získat, co chce.

„Teda, jak jsi to udělala? Mně se zdálo, že tu není jediná židle volná, a ty máš dvě místa.“

„To je kouzlo osobnosti. A taky jsem sem zatelefonovala a ten stolek rezervovala.“

„Vidíš, to mě ani nenapadlo. Ty jsi prostě rozená organizátorka!“

Sára se usadila a hned začala zkoumat jídelní lístek s nabídkou zmrzlinových pohárů.

Johana ji ale neholdala nechat v klidu: „Viš co je nového? Za týden jedu do Itálie!“

„To není žádná novinka, tyhle tvoje novinky bych klidně mohla věštit. To přece bylo jasné, že pojedíš. Tvůj táta totiž sli-by plní!“ Sára se nedala příliš rušit a přemítala, jestli bude lepší pohár s ovocem a šlehačkou, nebo snad čokoládový s oříšky.

„A co ty? Jak jsi dopadla? Prosím tě, objednej si už konečně, ať je s tebou řeč!“

Jako čertík z krabičky se tam hned objevil číšník a Sára se rozhodla pro ovocný pohár, což Johana nemohla pochopit, když byl v nabídce ten čokoládový, který si objednala ona. No ale hlavní je, že už snad Sára konečně spustí.

„Představ si, po maturě babička zorganizovala na oslavu rodinnou večeři.“

Johana ji přerušila: „Radši mi ani neříkej, jaké mňamky uva-řila. Viš, že mi to rve srdce!“

„Leda tak žaludek,“ zavrčela Sára. „Sešly jsme se úplně všechny, máma, babička, Bětka a dokonce i její veličenstvo princezna Liliana. Babička je všechny nakrmila - no já ti teda nebudu říkat čím, abych ti nedrásala útroby - a pak, když byly příjemně naladěné...“

„No jak jinak, po jídle paní Ely,“ neodpustila si Johana.

„Nepřerušuj, nebo se nedozvíš to hlavní!“

„No tak promiň, když já mám tak živou představivost...“

Naštěstí přišel číšník a přinesl poháry, což sice utěšilo Johanu, na druhou stranu však poněkud omezilo Sárinu schopnost ho-voru. Po chvíli přece jen pokračovala:

„No tak si je tedy jaksi předpřipravila, a pak jim řekla, že se jí podařilo prodat dva obrazy, takže je při penězích. Což je podle ní nezdravý stav, a proto se rozhodla mi za maturitu dát zájezd někam do Orientu, abych jí od těch peněz odpomohla.“

„Teda, to je bomba - co na to máma? Ta asi nebyla moc nadšená, co?“

Sára pokrčila rameny: „Nebyla. Nakonec jsme se pohádaly, protože zase něco vykřikovala o tátových příbuzných, kteří by na mě mohli uplatnit nárok. Copak já jsem nějaká věc? Pořád vykládala něco o arabských zvyklostech, že tomu nechci rozumět a že mi tam hrozí nebezpečí a kdesi cosi. No a já jsem na ni byla opravdu ošklivá.“

Johana se zarazila: „Počkej, to není nejlepší způsob, jak ji přesvědčit, aby tě pustila. Cos jí řekla?“

Sára se rozpačitě podrbala na hlavě.

„Ále, že je zahořklá, protože ji táta opustil. No ale uznej, vždyť mám polovic krve arabské, tak snad mám právo to všechno poznat!“

Johana se zaškaredila: „To ale byla opravdu sprostárna, tohle si od tebe tvoje máma nezaslouží! Přemýšlela jsi někdy nad tím, že ona to taky neměla lehké, když tu zůstala sama s dítětem?“

„Vždyť já vím, já se pak omluvila. Naštěstí zase všechno zachránila babička. Navrhla mámě, aby jela se mnou, že už dlouho neměla dovolenou a potřebuje ji jako sůl. Je přece zkušená arabistka, takže na mě dá pozor a já se od ní aspoň něco naučím. Pak se do toho vložila ještě Bětka a Lili a nakonec jsme všechny společně mámu přesvědčily.“ Sára zářila radostí jako to slunce na obloze.

„A už víš, kam pojeděš?“ třásla se Johana zvědavostí.

„Ještě nevím, brala bych Maroko, ale máma teprve prochází nabídky cestovek.“

„A nebude tam touhle dobou už moc horko?“ projevila Johana svého praktického ducha.

„Právě že v červnu ještě ne, já už jsem to všechno nastudovala. Dokonce už jsem si koupila i průvodce. A hlavně asi pojedeme

někam k moři, tam je mnohem příjemněji než ve vnitrozemí. V červnu je tam prý dokonce na koupání ještě trochu zima.“

„A můžeš se tam vůbec svléknout do plavek? Muslimům to nějak vadí, nebo ne?“

Sára zakroutila hlavou: „Není to tak všude a pokud vím, v Maroku se to dost liší i podle jednotlivých oblastí. Viděla jsem třeba obrázky z Casablanky, kde ženské chodily oblečené stejně jako v Evropě.“

Johanu to rozesmálo: „To si teda Maročani užívají. Já myslela, že tam všude budeš muset chodit zabalená do černých hadrů a koukat na památky skrz mřížku!“

„Do burky mě nikdo nenavlékne, to teda ne! Ale na druhou stranu – ty muslimky to zase nemají tak špatné. Představ si, když má třeba tlusté nohy. Ony vůbec v těch hábitech vypadají všechny stejně. Těm může být nějaké to kilo navíc šuma fuk!“ zasnila se Sára.

„A představ si, když se berou, to pak ženich kupuje zajíce v pytli a o svatební noci dostane kuklu převázanou mašličkou. A může jen doufat, že mu z ní vyletí motýl a ne nějaká můra.“

„Ale to zase není tak špatný zvyk, to by ses třeba provdala i ty!“ zažertovala Sára.

Johana po ní hodila papírové parapličko z poháru: „Nech toho jo, já si náhodou můžu vybírat!“

Hovor děvčat byl přerušen hlasitou hádkou u vedlejšího stolu. Sára se otočila: „Co je to tu za rozruch?“

„Nevšímej si toho, Sáro, to zas ten debilní číšník něco řeší s hosty. Já být majitel, tak ho hned vyhodím, má chování řeznického psa!“

Chvilí poslouchaly hádku číšníka s exoticky vyhlížejícím hostem. Problém byl v tom, že host sice uměl několik jazyků a pokoušel se komunikovat, ale číšník trval na češtině.

„Co myslíš, vypadá tmavě, třeba je to Ital?“ Johana se zvedla: „Sleduj, jak válím...“

Sára ji chytila za pásek kalhot: „Sedni, s itaštinou bys nepochodila.“ Stačil jí jediný pohled, aby poznala, že mladý muž je

Arab. A to Arab, který jako by právě vystoupil z nějaké Šeherazádky pohádky. Byl urostlý, ale štíhlý, husté černé vlasy měl ostříhané nakrátko a ty oči...

Hádka byla stále hlasitější. „Neměly bychom pomoci? Můžeme zkusit angličtinu...“ navrhla Johana váhavě.

„Máš možnost,“ nedala se Sára vyvést z klidu.

Sára se nikdy nikam moc necpala a ani teď se jí nechtělo strkat nos do věci, která se jí netýkala. Johana byla z jiného těsta, jenže teď se rozhodla, že je na čase vyprovokovat Sáru k akci.

„Koukni, je pěkněj...“

Sára nic.

„Je to tvůj typ...“

Sára zase nic.

„Tak já teda jdu...“

„Jdi.“

„Sakra, Sáro, to mě v tom necháš? A jeho? Podívej na ty hnědé oči! Když mu nepomůžeš, tak ho ten hrubián zmlátí. Přijedou policajti, zatknou ho a obviní kdoví z čeho. To nevidíš, jak ty oči žalují, jak prosí?“

Sára si radši zakryla uši: „Dost, přesvědčila jsi mě, už zmlkni!“

Obě děvčata tedy vstala a šla ke stolu tajemného cizince, Johana jak na pérkách, Sára poněkud váhavě.

Johana vynaložila všechn svůj šarm, aby upoutala pozornost číšníka. Zatahala ho za rukáv a číšník se otočil, jako by chtěl narušiteli rovnou nějakou ubalit. Pak ale zbystřil a přešel hodnotícím pohledem Johaninu štíhlou postavu.

„Přejete si slečno? Chcete další zmrzlinu?“

Johana usilovně kroutila hlavou: „Ne, ne, chtěla bych vám nabídnout pomoc, tedy spíš moje kamarádka. Vidím, že potřebujete tlumočnicka.“

Číšník mávl rukou: „To nestojí za to, tady to arabský prase odtud vypakuju natotata!“

V tuto chvíli se ovšem Sára naštvála. Obvykle potřebovala pořádně nažhavit, aby se rozhoupala – a to se stalo právě teď.

Pustila se do tlumočení a za chvíli byl problém vyřešen. Mladík dostal svoje pití a číšník se uklidnil.

Děvčata se rozloučila a šla si sednout ke svému stolu.

„No vidíš, Sáro, jak jsi to zvládla! Ale měla ses s ním taky seznámit, ty jsi opravdu dřevo!“

„Nech toho, to by nebylo slušné.“ Sára se pustila do své zmrzliny: „Vidíš, úplně se nám zatím rozehrála.“

„To nevádí, aspoň ses pocvičila v angličtině, jsi fakt dobrá. A podědila jsi po paní Ele buňky na diplomacii.“

„To nic nebylo...“

„Ježíš, koukej, Sáro, jde k nám!“ Johana rychle přehodila nohu přes nohu a upravila si účes.

„Kdo?“ ohlédla se Sára. Tmavovlasý cizinec se k nim blížil se sklenicí limonády v ruce a nejistým úsměvem na chlapecké tváři. Sára se k němu otočila: „Ještě nějaký problém?“

„Ano, všiml jsem si, že vám zatím roztekla zmrzlina. Dovolte mi, abych vám objednal novou. Jako poděkování za vaši pomoc.“

Usmíval se při tom tak úžasně, že Sára málem ani nedýchala a chvíli se nezmohla na odpověď. Johana ho rychle pozvala, aby si k nim přisedl.

„Ty ses zbláznila,“ pošeptala jí česky Sára.

Johana nasadila úsměv hvězdy. Mladý Arab si přisedl, udiveně ji sjel pohledem a otočil se raději k Sáře.

„Dovolte, abych se představil, jmenuji se Azíz.“

Sáře nezbylo nic jiného, než zachovat se zdvořile. Představila sebe i Johanu a dohodli se, že objedná pro všechny zmrzlinu.

Azíz se rozpovídal: „Jsem v Praze první den a už se mi tu moc líbí. Praha je krásné město.“

Sára se přece jen rozhodla zapojit trochu aktivněji.

„Jste tu jako turista?“

„Ne, obchodně, budu tu asi několik týdnů.“

Rozhovor zatím nepřekročil látku několika prvních lekcí učebnice. Naštěstí číšník donesl zmrzlinu.

„Moc se s ním nevybavujte, slečny, víte jaký sou to sexuální maniaci. Kdyby si něco začínal, klidně zavolejte!“

Sára vyprskla smíchy, ten chlapec nevypadal, že by si trouf-
nul se jich byť jen dotknout. Johaně to také připadalo směšné.
Pitvořila se: „Klidně zavolejte! Ten chudák je zatím úplně ne-
škodnej.“

Sára se uvolnila a začala se ho vyptávat na domov. Ukázalo
se, že Azíz je právě z Maroka. Rozzářila se: „To je náhoda, já se
právě chystám, že do Maroka pojedu. Už se moc těším. Ještě
nikdy jsem tak daleko nebyla.“

„A kam pojeděš, Sáro?“

„Ještě pořádně nevím, ale doufám, že toho objedeme víc. Proč
jezdit do Maroka, abych tam jen ležela na pláži?“

S tím samozřejmě souhlasil: „V mé zemi je toho hodně k vi-
dění. Máme dlouhou a slavnou historii. Kdysi u nás dokonce
ležel konec světa.“

Takhle o Maroku Sára ještě neuvažovala. Azíz viděl, že se
mu konečně podařilo získat její pozornost.

Oba se zabrali do hovoru, který však vůbec nezajímal Johanu.
Dokud jedla zmrzlinu, bylo jí to celkem jedno, ale pak se začala
otravovat. Zaťukala tedy Sáře na rameno.

Sára ji chvíli ani nevnímala, pak se přece jen podívala jejím
směrem: „Co je? Neruš, je to tak zajímavé.“

„To vidím, ale jen pro tebe!“

„Neříkala jsi mi sama, abych se s ním seznámila?“ divila se
Sára jejímu rozhořčení.

„Takže ho chceš sbalit?“

Sára se rozpačitě usmála: „Třeba...“

„Tak mu řekni, že už musím jít domů, nebudu tu přece dělat
křena!“ zvedla se Johana ze židle.

„Počkej, ty se zlobíš?“

Johana jí dala pusu na tvář: „Samozřejmě ne, ty fůnto! Dobře
se bav! A neflámuj,“ zahrozila ještě prstem. Azízovi zamávala
a svou slušnou angličtinou se s ním rozloučila. Odběhla a Azíz

neodolal a sledoval obdivným pohledem její kmitající se dlouhé nohy.

„Proč odešla?“ obrátil se zase zpátky k Sáře.

„Musela už domů. Má hrozně přísného tatínka. Já už vlastně taky musím...“

Chytil ji za ruku: „Nechod' ještě...“

Upřel na ni pohled, který připomínal opuštěné štěně. Měl hnědé oči se zlatavými světlými a úžasně dlouhé řasy, které mu Sára v duchu záviděla. Říkala si, že příroda poněkud plýtvala, když je nadělila tomuhle krásnému mužskému. Vlastně je to nejkrásnější kluk, jakého kdy viděla, a Johana měla pravdu, je to přesně její typ. Je to přesně takový muž, jakého si vysnila...

Její romantická dušička jí už před vnitřním zrakem promítala obrazy, jak spolu jedou na velbloudech pouští, oba mají řasnaté kaftany a zahalené tváře, aby se chránili proti písku. Jsou z nich vidět jen oči, vítr jim se skučením rve slova od úst a oni se domlouvají pouze pohledy.

Do reality ji vrátil číšník: „Slečno, neobtěžuje vás?“

„Ne, ne, buďte klidný.“

Aziz se dotkl jejího ramena: „Řekni mu, že zaplatím.“

Vyrovnali účet a vyšli do parku. Sára se zastavila a rázně řekla:

„Tak já se rozloučím, děkuji za zmrzlinu i za povídání o Maroku. A ať se ti v Praze líbí!“

„Ne, já tě jen tak nepustím. Co kdybych tě doprovodil domů?“

Sára couvala kousek před ním celá v rozpacích: „To ne, co kdyby nás někdo viděl.“

„Co je na tom špatného?“

„No, vlastně nic. A proč mě chceš doprovodit?“

„Protože jsi nejkrásnější dívka, kterou jsem kdy viděl.“

„To není pravda, třeba hned Johana je mnohem hezčí než já.“

Upřel na ni svůj psí pohled: „Pro mě jsi nejkrásnější ty!“

Po tomhle vyznání se Sáře rozbušilo srdce. Něco takového jí ještě nikdo neřekl.

Ani jí nemusel dlouho přemlouvat. Loudali se spolu parkem i městskými ulicemi a Azíz jí nakonec přesvědčil, aby se s ním druhý den sešla a provedla ho po Starém Městě.

Před domem se s ní rozloučil jako gentleman. Usmíval se na ni, zase jí pověděl, že je krásná, ale jinak nic.

Sára byla trochu zklamaná, říkala si, že by mohl být trochu odváznější. Když se mu tak líbí, mohl by jí aspoň políbit. Rozběhla se po schodech a říkala si, že se musí mámy nějak nenápadně vyptat, jak je to v této věci s arabskými zvyky. Třeba se to u nich považuje za neslušné, políbit dívku na první schůzce... Vždyť to vlastně ani nebyla schůzka, právě se seznámili. Je vidět, že si jí váží a také že má dobré vychování.

Sama sebe tak uklidnila a mohla předstoupit před rentgenový zrak své babičky i všech ostatních členek rodiny.

Eliška přišla z práce a s úlevou se na chvíli natáhla na pohovku. Měla za sebou rušný den, jako sekretářka na ambasádě se za celý den neměla šanci zastavit. Pak ještě byla v cestovní kanceláři, aby zařídila ten Sářin vysněný zájezd. Při vzpomínce na včerejší večeri jí už zase rozbolela hlava. Dlouhá léta se snažila nemyslet na Sářina otce. Odjel a ona ho zcela vytěsnila ze svých myšlenek. Jednou se tak rozhodla a musela nést důsledky. V posledních letech už s Hášimem neudržovala žádný kontakt.

Povzdechla si. Taková to byla velká láska – a někde v koutěčku duše musela sama sobě přiznat, že alespoň z její strany stále trvá. Sáře tvrdila, že nemá ani tušení, kde její otec dnes žije. Celé roky jejího dospívání odolávala Sářiným prosbám o cestu do některé z arabských zemí. Celé ty roky prožívala noc co noc svou noční můru – zdálo se jí, že jí Sáru odvedli a ona už jí nikdy neviděla.

Eliška si vzpomněla, jak tehdy skoro před dvaceti lety, když Sáru čekala, se u ní doma znenadání objevila důstojná, draze oblečená a ozdobená Arabka se studeným, nepřístupným pohledem. Byla to Hášimova matka Norah.

Jasně Elišce vysvětlila, že rodina rozhodně nikdy nedovolí, aby se s ní Hášim oženil, a pak si svého syna odvezla.

Vzpomínky někdy opravdu bolí.

Eliška si povzddechla, vytáhla pečlivě uschovaný klíček a ze zamčené zásuvky vyndala staré album. Uložila se s ním na posteli a ponořila se do vzpomínek na události, které jejímu životu daly úplně nový směr a obsah. Hášim, pětadvacetiletý a plný nadějí a odhodlání, pak fotka, kde se nechali vyfotit spolu. Dívala se do své vlastní tváře mladší o dvacet let. Tehdy z ní vyzařovala láska a odhodlání strávit zbytek života s mužem, kterého si zvolila.

Na dalším snímku už byla sama. Vlastně ne tak docela sama... Uvědomila si, že tehdy jí bylo tolik jako dnes Sáře.

Opřela se dozadu a vybavila si, jak bojovala proti všem, i její máma ji tehdy přesvědčovala, že není na mateřství dost zralá. A hlavně se cítila hrozně sama. Pak pochopila, že to dítě není žádná komplikace, ale naopak její vítězství. I když nemohla Hášima mít, zůstala jí alespoň jeho část. A celé ty následující roky se pak bála, aby ji nepřipravili i o ni. Ani okamžik nelitovala, že se tak rozhodla, i když osud svobodné matky asi nikdy a nikde není jednoduchý.

Usmála se – ona si opravdu nemá na co stěžovat. Když Ela pochopila, že se svého dítěte nevzdá, smířila se s tím a zahrnula ji péčí a láskou s veškerou velkorysostí, která pro ni byla tak typická.

Otočila stránku, ano to je Ela. Byl to první snímek nadšené babičky s novorozenou vnučkou. Vypadala tehdy tak mladě, jako by to miminko bylo její vlastní. A tady je pyšná teta Bětka, byly jí jen čtyři roky, ale trvala na tom, že bude vozit kočárek. Nikde na těch fotkách není jediný muž.

Zamyslela se, ano, vlastně tehdy se vypařil Elin poslední manžel, Bětčin otec. Nebyla to lehká doba, zrodilo se z ní však jejich dnešní ženské společenství. Společenství, v němž bylo vždy o to více lásky, o méně peněz. Ona i Ela se ocitly v pozici osamělých matek a stmelilo je to natolik, že dnes jsou spíš přítelkyně než matka a dcera.

Listovala dál albem – Sára ve vaničce, Sára na kolotoči, Bětka se Sárou před vánočním stromečkem a tady...

Když byly Sáře tři roky, objevil se u nich najednou Hášim. Napoprvé mu zabouchla dveře před nosem. Pak ji ale Ela přesvědčila, že už kvůli Sáře by ho měla vyslechnout.

A tehdy jí řekl, že se oženil.

Nikdy to nepřestalo bolet. Stokrát jí mohl tvrdit, že svou ženu nemiluje, že si ji vzal jen kvůli své rodině a že miluje stále jenom ji. Byl zvědavý na dítě a Ela ji přiměla, aby mu nebránila Sáru poznat. Byl tak okouzlený, nadšený a dojatý, že ledová krusta, kterou si za ty roky vytvořila kolem srdce, pomalu začala tát.

Nedokázala pokračovat. Zaklapla album, uklidila ho do zásuvky, zamkla ji a klíček pečlivě uschovala. Svě myšlenky však zamknout nemohla.

Znovu před sebou viděla jeho žadonící obličej. Řekl jí tehdy, že do Prahy přijel obchodně a pokusí se to zařídit tak, aby sem mohl jezdit pravidelně – za Sárou... a za ní. Stejně jako před lety mu nedokázala odolat. Za celou tu dobu si nepustila k tělu jiného muže. Byla ale mladá a zdravá a samozřejmě měla své potřeby. A najednou stál před ní její ztracený a oplakaný Hášim a chtěl navázat tam, kde před lety skončili. Po všech trpkých zkušenostech měla aspoň tolik zdravého rozumu, že začala užívat antikoncepci...

Podívala se na hodinky. Sára už by měla být doma, kde vězí?

Jako vždy, když se Sára někde zdržela, pocítila Eliška mrazivý strach. Vydala se tedy za Elou.

Jak očekávala, našla ji v jejím ateliéru ponořenou do práce. V obdivu se zastavila. Byla to zase jedna z mnoha variací na téma Liliana. Lili sama byla tak krásná, až srdce usedalo, ale na Eliných obrazech působila jako něco nadpozemského, éterického a tak neuvěřitelně půvabného, že zákazníci se o tyto její zidealizované portréty pokaždé málem porvali. Ano, dalo se říci, že Liliana je všechny dost obstojně živila...

„Nerada tě ruším, Elo, ale nevíš, kde je Sára? Neměla už být doma?“

Ela se zděsila, samozřejmě zase při práci zapomněla na čas.

„Víš co? Já zavolám k Johance, třeba jsou u nich a zapovídaly se. Vždyť je znáš.“ Odložila štětec, otřela ruce do starého hadru a šla telefonovat.

„Prosím tě, uklidni se, Eliško. Běž se ještě podívat z okna, třeba jenom drbou před vchodem!“

Eliška šla do svého pokoje a vyklonila se z okna. Před vchodem tedy nedrbou! Pak ji zahlédla na rohu a vedle ní... to není Johana.

Podívala se pozorněji – jestli ji zrak neklame, tak ten mládenec je Arab jako poleno. Něco jí vykládal a Sára se natřásala tak, že Elišce bylo hned jasné, že milého Araba nevnímá pouze jako kamaráda.

Zatmělo se jí před očima – historie se opakuje! Ale ne, ne, tohle ona nedovolí. Sára musí studovat, nemůže si přece zkomplikovat život jako ona. Až do této chvíle váhala, jestli na nějaký zájezd vůbec jet. Teď se rázem rozhodla, že odjet musejí a čím dříve, tím lépe. Nejlepší bude to Maroko, je to last minute, takže nabízejí slevu, a hlavně – odjezd je za pár dnů.

A rovnou vzala mobil a zavolala do cestovní kanceláře, odkud asi před hodinou přišla, že ta nabízená dvě místa na Okruhu po královských městech Maroka bere. Cítila, jak se jí žilami rozlévá úleva. Je rozhodnuto. Ať se stane, co se má stát. Dokázala svou dceru uchránit do dospělosti. Jestli se Hášim dozví, že jsou v Maroku a pokusí se se Sárrou sejít, asi se to mělo stát. Bude na Sáře, jak se rozhodne.

Kapitola třetí

Sára opatrně po špičkách vklouzla do dveří. Moc dobře věděla, že doma měla být už aspoň před hodinou a vůbec si nebyla jistá, v jaké náladě bude máma. Stále ještě měla vůči ní špatné svědomí kvůli té hádce z předchozího večera. Pomalu docházela k rozhodnutí, že pokud by to mámu uklidnilo, raději se své cesty vzdá.

Z obýváku slyšela babiččin hlas, právě s někým telefonovala. Nakoukla tam, aby ji pozdravila. Babička hned hlásila do telefonu: „Právě přišla. Ano. No já jsem taky ráda, ale asi to schytá od mámy. Dobře, předám.“

Otočila se k Sáře: „To je Johana, chce se tě na něco zeptat.“

Johana byla samozřejmě zvědavá: „Sáro, jsi tam? Tak jaký to bylo? Dal ti pusy?“

„Ne, prosím tě, ten je na to moc slušně vychovaný.“

Johaně se to nezdálo: „No já teda nevím, co je na puse ne-slušného?“

Sára neměla chuť vykládat jí po telefonu podrobnosti: „Víš co? Já se u tebe ráno stavím a všechno ti to budu vyprávět, ale teď mě čeká bitva s mámou!“

„To asi jo, paní Ela k nám volala, jestli nevím, kde jsi.“

„Co jsi jí řekla?“

„Nic, neboj se. Mlžila jsem, jak to šlo a pak jsi naštěstí přišla.“

„Tak díky. A drž mi palce! Jestli zítra nepříjdu, rozmázly mě po zdi.“

Sotva dotelefonovala a otočila se ke dveřím, už viděla proti sobě stát Elu a Elišku jako dvě bohyně pomsty.

Nervózně se zahihňala: „To byste nevěřily, co se mi dneska stalo!“ A snažila se kolem nich protáhnout do chodby.

„Bylo to tak důležité, že ses kvůli tomu musela opozdit?“ zeptala se sladce babička, zastoupila jí cestu a založila si ruce na svůj mohutný hrudník.

„Už se nemůžeme dočkat, až nám to budeš vyprávět,“ stejně sladce doplnila máma a zaujala podobnou pozici jako Ela.

Sára si připadala jako provinilec před inkvizičním soudem.

Ze svého pokoje vyšla Bětka: „Tak jak ses měla, princezno?“

„Liliana není doma, že se ještě nepřipojila k výslechu?“ troufla si Sára. Byla v ní ale malá dušička.

V tu chvíli se rozletěly dveře koupelny a v nich se objevila zelená příšera ve strakatém hábitu.

„To se nestydíš, Sáro? Máma s babičkou se tu už hodinu třesou strachy, a to vůbec nemluví o Bětce a o mé maličkosti, my tě přece nemusíme zajímat, že jo?“

Sára si úlevně vydechla: „Zdá se, že jsme tu všechny!“ Měla mnohem radši Lilianino kázání, než vyčkávaný ironický tón ostatních.

„Co kdybyste mě nakrmily, pak mi to povídání půjde o moc líp,“ nesměle zkusila odlehčit situaci.

„To je dobrý návrh, ne?“ otočila se Lili k ostatním.

„Zlato, možná by sis mohla před jídlem sundat tu barvu z obličejů,“ nehnula brvou Ela.

Liliana zmizela v koupelně a pokřikovala přítom něco o kosmetických ignorantech, kteří se ovšem brzy setkají s následky své lehkomyšlnosti v podobě vrásek. Ani jedna z přítomných dam to nebrala vážně, ani Ela jako nejstarší se ještě nemohla pochlubit větším množstvím těchto dokladů zralého věku.

Společně zasedly v jídelně a oddaly se božským požitkům Eliny kuchyně. Na Lili nečekaly, věděly že odstraňování nátěru si žádá své a že i se zpožděním bude jistě s jídlem hotová jako první. Když konečně vstoupila do jídelny a s grácií usedla na své místo u stolu, zmohly se pouze na vzdechy obdivu a tiché závisti.

Sára mohla začít.

„Dnes jsme si s Johanou zašly na zmrzlinu do zahradní restaurace v sadech.“

„To bylo dost nezodpovědné, víš kolik kalorií jsi do sebe úplně zbytečně nacpala?“ neodpustila si Liliana.

„Nepřerušuj ji, to hlavní teprve přijde,“ strčila do ní loktem Bětko.

„Dala jsem si ovocný pohár, ten jich snad nemá tolik?“ chytla se s radostí Sára změny tématu.

Liliana se už nadechovala, aby spustila svou obvyklou přednášku o energetické hodnotě potravin, ale Ela nevydržela s nervy. „Jestli zase spustíš o kaloriích, Lili, tak ti do krku nastříkám celé balení šlehačky ve spreji!“

Eliška cítila, že právě nastal ten vzácný okamžik, kdy má své obvykle skvělé rodiny plné zuby.

„Nechtěla bys radši pokračovat ve vyprávění o tom, co úžasného se ti stalo?“ obrátila se k Sáře s křečovitým úsměvem.

„No dobře, tak mě pořád nepřerušujte! Tak jsme si tam seděly a povídaly a povídaly...“

„Drahoušku, délku tvých hovorů s Johanou známe, urychli to!“ Eliška už nedokázala skrývat svou netrpělivost.

„Dobře. Strhla se tam hádka mezi číšníkem a jedním cizincem a my jsme jim pomohly, protože jsme tlumočily. On totiž ten číšník neuměl ani slovo anglicky.“

Tohle bylo zase oblíbené téma Bětky, která měla úžasný talent na jazyky, mluvila anglicky, německy a francouzsky a stále docházela do jazykové školy. „To je ale opravdu ostuda, že obsluha v restauraci prakticky v centru neumí alespoň anglicky. Vidíš Sáro, jak se ti hodí, že jsi angličtinu neflákala?“

Lilianu zaujalo něco jiného: „Jak jste jim pomohly? Překládaly jste nadávky? To mě mrzí, že jsem u toho nebyla.“

Rozhovor se dostával do kolejí v této rodině obvyklých a Sára se trochu uklidnila. „Ne, pomohly jsme ten spor vyřešit. Johana dokonce říkala, že jsem podědila diplomatické schopnosti po babičce.“

Ela se nadmula pýchou: „Ženy v naší rodině byly vždy velice schopné.“

Sára se rozzářila jako sluníčko: „A ten cizinec si k nám pak přisedl a za odměnu nám objednal další zmrzlinu.“

Liliana se tvářila, že omdlí a Eliška si v duchu říkala, že to z té holky leze jako z chlupaté deky.

„Představte si, že to je Maročan. Vyprávěl nám o Maroku, bylo to fajn. No a já jsem mu zase slíbila, když už mám prázdniny, že ho zítra provedu po Praze. No uznejte, že to bude parádní trénink. Celý den budu mluvit jenom anglicky!“

Elišce vyschlo v ústech: „Celý den?“

„Pozval mě na oběd! Mám se s ním sejít v deset u koně.“

Teď zase Eliška vypadala, že omdlí. Ostatní se ovšem jedna přes druhou začaly zvědavě vyptávat. Ela to po chvíli zarazila: „Dost, holky, vždyť takhle se Sára ani nedostane ke slovu. Otázky tu kladu já. Sáro, nedovoloval si k tobě?“

„Ale babi, na co ty hned nemyslíš. Jen jsme si povídali.“

„Je to jasné, typ ukecávač.“ Liliana své bohaté zkušenosti s muži, kteří se ji snažili získat, promítla do systému kategorií. I když vypadala jako víla, měla velice logické myšlení a ráda si vše utřídila do škatulek.

„A Sárinko, líbí se ti?“ pokračovala ve výslechu babička.

„Nóó... nevypadá špatně. Skoro jako táta na fotkách, když jsem byla ještě miminko.“

„Arabové vypadají všichni stejně,“ zavrčela Bětka. Od dětství kvůli osudu své starší sestry ke všem Arabům pociťovala odpor.

To zase nadzvedlo Elu: „Bětko, kde jsem udělala ve tvé výchově chybu, že jsi taková rasistka? Víte všechny dobře, že nemám ráda jakékoli nepodložené předsudky.“

„A to, co jeden z nich udělal Elišce a Sáře, ti nestačí?“ rozhořčila se Bětka.

„Co bys čekala od mužského? A je úplně jedno, jestli je to Arab, Číňan nebo třeba zelený mužíček z Marsu,“ opovržlivě našpulila pusku Lili.

Ela se v zoufalství chytila za hlavu: „Čím dál tím lepší! Sáro, neposlouchej je. Důležité je, jestli je to slušný kluk a líbí se ti.“

Sára nadšeně přisvědčila: „Líbí se mi a vypadá slušně, vzdělaně a opravdu si ke mně vůbec nic nedovolil.“

„Tak je teplej!“ neodpustila si Lili.

„Liliano, chovej se slušně!“ Ela byla opravdu rozzlobená a Lili si uvědomila, že přestřelila. Zkroušeně sklonila hlavu: „Omlouvám se.“

Ela se pohodlně usadila a obrátila se opět k Sáře: „Ale málem jsme zamluvily to hlavní, to, že jsi přišla domů pozdě.“

Teď byla zkroušená zase Sára: „Já se vám všem moc omlouvám, úplně jsem zapomněla na čas. Víím, že jsem měla aspoň zavolat...“

„To jsi teda měla. Ale už toho nechme. I když si vůbec nejsem jistá, jestli si to po tom dnešku zasloužíš,“ káravě zvedla prst Eliška, „zamluvila jsem dvě místa v zájezdu po královských městech Maroka.“

Sára vyskočila, porazila židli a vrhla se mámě kolem krku: „Maminečko moje zlatá, právě po tom jsem toužila. Jak jsi to uhodla? Ty jsi úžasná, ta úplně nejlepší, nejhodnější maminečka na světě!“ Při tom proslovu málem Elišku udusila polibky.

„Počkej, ať to přežiju! Neměla bys taky poděkovat babičce?“

A tak se Sára vrhla pro změnu k Ele a pokoušela se samou láskou zadusit i ji.

Na další jídlo už žádná z nich neměla ani pomyslení. Cestování milovaly všechny, a kdyby měly dost peněz, rozlétly by se do světa. Sára odběhla do pokoje, který sdílela se svou matkou, a přinesla průvodce Marokem.

„Ty sis byla nějak jistá,“ podivila se Eliška.

„Ne, jen jsem chtěla být připravená a opravdu hodně jsem právě po cestě do Maroka toužila.“

Věcná Lili šla k jádru věci: „Do kterých měst tedy vlastně pojedete?“

„To by mě taky zajímalo,“ přidala se hned Sára.

Eliška byla trochu v rozpacích, pro zájezd se přece rozhodla u okna při pohledu na svou dceru v doprovodu mladého Araba.

„No, pokud vím, tak nejprve poletíme do Agadiru, a pak autobusem, ale nevím přesně trasu. Určitě uvidíme Volubilis, Fés a Marrákeš. Posledních pár dnů strávíme zase v Agadiru a budeme si užívat na pláži.“

„Holky, že mi přivezete něco na sebe?“ nezapřela své hlavní zájmy Lili. „Viděla jsem úžasné vyšívané kaftany a také nádherné stříbrné šperky, ty jsou myslím berberské. No uznávám, že nevypadám zrovna jako orientálka, ale v harémech bývaly přece i plavé krásky ze severu, ne? Takže by se to ke mně snad hodilo. A jedna známá mi ukazovala ty nejbáječnější vyšívané pantoflíčky, jaké si jen dokážete představit!“

„Uvidíme, ještě ten zájezd musíme dojít zaplatit!“ mírnila její nadšení Eliška. „Pak už nám asi moc peněz nezbyde.“

„Mami, kdy tam půjdeš? Mohla bych jít s tebou? Já bych v té cestovce nabrala nějaké prospekty a vyptala bych se na všechno...“

Eliška se vychytrale pousmála: „Moje milá, půjdu tam zítra odpoledne cestou z práce. Ale to ty přece budeš provádět po Praze svého krásného Araba...“

„To klidně stihnu, já ti přijdu naproti a půjdeme spolu, ano?“ Najednou Sáru napadla úžasná myšlenka: „Co kdybych ho přivedla s sebou, aspoň ti ho ukážu a třeba nám poradí, kde je to v Maroku nejlepší a kolik co stojí a tak...“

„No dobře, už se těším,“ zalhala Eliška. Jestli na někoho nebyla zvědavá, tak na Araba, který plete hlavu její holčičce. Ale co, někdy je lepší nepřítele poznat...

Zbytek večera uplynul v přátelském štěbetání, prohlížení atlasu a všech knih o Maroku, které doma našly.

Když se konečně uložily k spánku, Sára ani Eliška nějak nemohly usnout. Převalovaly se v postelích, až nakonec Sára nevydržela a po špičkách došla k mámině posteli.

„Mami, spíš?“

„Teď už určitě ne,“ povzdechla si Eliška.

„Můžu si vlézt k tobě?“

Eliška odhrnula pokrývku: „Tak pojd’.“ Připomínalo jí to staré časy, kdy Sára odmítala usnout jinde než u ní v posteli. Jenže to bývala o dost menší... „Tak co máš na srdci?“

Sára se k ní v posteli přitulila: „Mami, není to blbý, když mi dnes Azíz nedal ani pusů?“

Sára už ve své posteli spokojeně oddychovala, Elišce se však dnes spánek nějak vyhýbal.

V duchu se vrátila do doby, kdy Sáře byly tři roky a Hášim se vrátil. Znovu propadla jeho kouzlu a prožívala chvíle závratného štěstí, kdy všichni tři žili jako rodina. Ve dne byl úžasným otcem, který dokázal se svou dcerou provádět neuvěřitelné hlouposti, v noci zase ještě úžasnějším milencem...

Bylo to tehdy dobré i po finanční stránce, nenápadně jí podstrkoval peníze a oběma stále nosil nějaké dárky. Díky jeho pomoci mohla začít studovat, samozřejmě si zvolila orientalistiku a arabštinu. Jenže nic netrvá věčně – jednou musel přijít okamžik jeho odjezdu. Rozloučil se s ní vášnivým milováním a spoustou slibů. Následovaly dlouhé měsíce čekání, stýskání a obav, protože po celou tu dobu o něm neměla vůbec žádné zprávy.

A pak zas najednou stál u jejich dveří, ověšený spoustou balíčků, s vášní v očích a dalšími a dalšími slibů. Tehdy už nepropadala jeho kouzlu tak bezzbytku, stále musela myslet na tu druhou, na ženu, s níž se oženil. Na ženu, s níž spal po celé ty měsíce, kdy ho postrádala. Představovala si, co jí asi šeptá po milování, jak ji hladí a líbá. Jak spolu snídají, jak ona o něj pečuje a v tuto chvíli možná prožívá stejný stesk, jako Eliška ještě před pár dny. Napadlo ji, jestli už s ní třeba nemá děti a nenápadně se ho na to vyptávala. Tehdy jí řekl, že jeho žena před měsícem porodila mrtvého syna.

Představila si zoufalství, jež ta druhá žena musí prožívat, navíc opuštěná a ponechaná sama sobě. Téměř ho začala nenávidět. Zároveň ho ale stále ještě příliš milovala a neměla sílu na to, aby ho od sebe dokázala zahnat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.